

SOLIDARITAT

Vicent Navarro

8a EDICIÓ

1

COL·LECCIÓ LA MOTO-TANDEM

Durant tres anys, pel meu aniversari, els meus pares em van fer tres regals que canviaren la meua vida.

Als quinze, em van regalar una bicicleta de muntanya. Per fi podia pujar a les muntanyetes sense traure el fetge per la boca, al costat dels amics. En aquella època, la colla ens divertíem anant amb les bicis per uns terrenys de l'altra banda de l'autovia. Hi havia uns petits turons, més aviat uns monticles irregulars, que anomenàvem les "muntanyetes", i anàvem d'una a l'altra, pujant i baixant sense descans.

Aquella vesprada d'aniversari vaig fer tombs i cabrioles tant com vaig voler. Primer tota sola, sense parar, d'ací d'allà, creuant l'autovia pel túnel, tornant-hi pel pont on imaginava que zigzaguejava entre els cotxes amb la meua supervelocitat. Després, tot just quan descansava un moment, van arribar els meus amics amb les seues bicis i vaig enganxar-me sense pensar-ho. Jo corria més que ningú, i pujava amb més força amb la meua bici nova. Al final, em vaig voler quedar tota sola: necessitava descansar una mica abans de tornar. Vaig estirar-me sobre un tros d'herba. La posta de sol em va paréixer molt bonica;

és clar que aquella vesprada tot m'ho semblava! Vaig decidir anar a la muntanyeta més elevada per veure-la millor. El "cim" era més ampli que els altres i tenia trossos d'herba. Quan vaig arribar-hi, em vaig adonar que hi havia una pedra perfecta per seure. S'hi estava molt bé. Des d'aquell dia vaig tornar-hi moltes vegades per veure el crepuscle asseguda sobre la pedra aquella.

Quan anava tota sola a les muntanyetes, m'inventava històries: unes voltes era un lladre que fugia amb la seua moto, d'altres era en una competició de trial i feia equilibris amb la bici. Hi havia històries romàntiques, d'aventures, de lladres i policies... També quan anava amb els amics proposava algun joc. De vegades es burlaven de mi perquè el joc els semblava massa infantil, però habitualment els agradava, sempre que no fóra molt complicat. Per això, em deien "La Fantàstica Sara"...

Amb el temps, es va convertir en un costum de moltes vesprades pujar a la muntanyeta i seure a la pedra per llegir fins que s'acabava la llum.

Als setze, arribà el torn de l'ordinador. Vam establir un pacte: vaig acceptar que em regalaren l'aparell que havia usat el pare, durant els últims anys, a canvi d'una impressora nova especial que jo assegurava que em resultava necessària.

El dia de l'aniversari, malgrat conèixer ja el regal, el pare s'havia preocupat d'organitzar un poc d'intriga, que la mare acompanyava amb riures... L'ordinador i la impressora nova lluïen damunt el meu escriptori. Mon pare va engegar-lo. Aparegué un preciós *Sara té setze anys* a la pantalla i es va sentir un cor cantant "Happy Birthday". A conti-

nuació, a la pantalla sorgia un vídeo de mon pare (i ma mare darrere, un poc avergonyida de la situació) fent publicitat de l'ordinador i mostrant-ne l'ús. Després, m'informava com podia accedir a l'autopista cibernètica, i en mostrava menús, fins que acabava amb una imatge meua bufant per apagar les setze espelmes del pastís.

Aquell aniversari vaig riure més que mai amb les idees de mon pare. Quan ja fosquejava vaig tancar-me a la meua habitació per "connectar-me" amb l'ordinador. Vaig provar-ho tot durant una llarga estona i, quan ja anava a apagar-lo, vaig adonar-me que hi havia alguns arxius personals que mon pare s'havia oblidat d'esborrar. No vaig poder evitar gravar-me'ls en un disquet. Després, durant el sopar, li vaig dir que hi havia coses seues a l'ordinador; desacuradament em digué que les eliminara. Ho vaig fer, però vaig guardar el disquet amb els arxius gravats (amb la indicació *Jocs antics*) i me'n vaig oblidar durant molt de temps.

Pels disset, el meu aniversari va coincidir amb el primer dia d'institut: era l'últim curs abans d'accedir a la universitat o a una formació professional. El regal també estava acordat amb anterioritat: vaig demanar poder fer el viatge de final de curs que volguera... dins d'uns límits que establírem (més els meus pares que no jo!). La veritat és que encara no tenia ni idea del viatge que volia fer, però havia d'assegurar-me que fóra el millor possible.

Aquell dia, en baixar a la cuina, bastant de matí, ma mare em va rebre amb un bes i un somriure de disset anys. Li ho vaig agrair: jo pensava més en el primer dia del curs que en el meu aniversari. Ma mare era capaç d'alegrar-te la vida sense una paraula... El pare va baixar un poc més

tard i vam desdejunar-nos tots junts. Deu minuts després, mon pare simulà baixar de l'hort:

—Carai, Sara —em va dir quan li passava la melmelada tot engrapant-me la cara massa afectuosament—, avui és el teu aniversari...!

—Gràcies, papà. És tot un detall de la teua oblidadissa memòria.

Disculpà el seu fals oblit amb un regal “sorpresa” que va traure de sota les estovalles.

—Una altra de les teues brometes! —el vaig renyar agraïda. Era un llibre que tenia moltes ganes de llegir. Després, i tard com sempre el primer dia, vaig anar cap a l'institut amb la meua bicicleta.

A la porta, al lloc habitual, eren tots els amics.

—Tard com sempre, Supersara! —crijà Anselm, “el graciós”.

—Però encara no han avisat per entrar, veritat? Doncs... —vaig argumentar segura.

De seguida, ja estàvem xarrant tots alhora. Era el primer dia del curs i teníem moltes coses a contar-nos després d'haver passat dos mesos veient-nos quasi tots els dies.

Passà pel nostre costat un *nano* del primer curs i em colpejà amb fermesa la cuixa mentre pronunciava content: “Quines cames!” Jo portava uns pantalonets curts i duia les cames a l'aire. Em vaig girar ràpidament i, en veure que tot ell a penes sobrepassava l'alçada de les meues llargues Supersaracames, vaig començar a riure sense poder contestar-li res. Tots els meus amics reien també, i Alcía (la meua millor amiga) es burlava de mi perquè no havia sabut respondre a aquell tap de suro. Com sempre

passa en els millors moments, va sonar la música que “invitava” a entrar a classe.

Mentre pujàvem les escales, se’m va aparellar Vicent. Havia passat els últims quinze dies fora i em va preguntar com estava. Ell estava molt colrat i feia goig de veure. Durant el curs passat i tot l’estiu havia estat enamorat de mi. Jo pensava que tal volta se li havia passat en aquells quinze dies de separació, però per la manera de preguntarme com estava endevinava que no havia canviat. Era molt bon xic, guapo, llest... però no m’agradava. Totes les meues amigues s’hagueren barallat per ell, i m’insultaven perquè jo que podia no ho aprofitava: “Sara-rara”, em van traure per aquestes i altres coses...

En entrar a l’aula, amb retard per la conversa amb Vicent, tots van començar a cantar-me el “Happy Birthday” (que jo odiava), i em vaig posar una mica roja (o molt roja!). El professor somreia i em mirava. Quan acabà la cançó, intentà tranquil·litzar els ànims, però no va poder evitar que tots s’acostaren per donar-me dos besos. Era el professor de llengua i, després d’haver passat dos cursos amb nosaltres, encara no s’havia adonat que sempre celebràvem els aniversaris durant la seua hora.

Va entrar el director i començà a explicar-nos els canvis que s’introduïrien aquell curs. El nostre institut experimentaria una modalitat diferent del segon curs de batxillerat. S’enrotllà com sempre més del que calia, com si estiguera explicant una lliçó d’història, la seua assignatura. Al final, dividiren els alumnes en grups de sis i cadascun se’n va anar amb un professor. Àlícia va venir corrents per acomiadar-se de mi, entre plors (anàvem en grups diferents): li encantava fer teatre.

L’avorrídm professor de matemàtiques ens explicà als

sis alumnes que seria el nostre tutor i que havia de contar-nos com funcionaven les assignatures que tindriem aquell curs. Ho exposava de manera molt avorrida, com si no li interessara. Jo no vaig prestar-li massa atenció, sobretot després de saber que tota la informació era en un disquet que ens repartiria al final.

La novetat consistia que no havíem de fer totes les assignatures a l'institut. Calia anar-hi algunes hores, però podíem treballar a casa o en altres llocs. Teníem una llarga llista d'assignatures on triar. Algunes les estudiàvem a través de programes d'ordinador, en d'altres havíem de connectar amb bases de dades de vés a saber on... També hi havia un seguit de viatges i visites, d'activitats a l'aire lliure... Les matemàtiques (això sí) eren obligatòries i no podíem escapar-nos de "l'avorridíssim", almenys una volta a la setmana.

Quan va acabar el calvari de l'explicació i vaig poder eixir de classe, el grup d'amics ja era al costat de la porta i van fer-me la punyeta per haver tornat a ser l'última.

—Deixeu-vos de conyes, que jaestic jo prou calenta amb "l'avorridíssim"!

—No t'astores, que hui és el teu aniversari... i ets un poc més vella...! —Anselm, el graciós.

—Això, això —vaig reaccionar, Ràpidasara—: ja fa temps queestic esperant els vostres regals.

La xiulada fou general. Alícia, fent un esforç de serietat, em va calmar:

—Els regals, aquesta vesprada, bonica. Recorda que el primer dia de curs sempre anem a comprar.

—I em deixareu triar els regals que m'heu de fer? —vaig suggerir.

—Ja veurem... Si et portes bé, és possible.

I així, sense parar de buscar raons, passàrem el temps fins a l'hora de dinar. Mon pare havia preparat els espagueti carbonara que tant m'agradaven. Després de dinar, estiguérem xarrant a la terrassa; parlàvem del regal. Els deia (per anar acostumant-los) que potser m'abelliria anar-me'n tota sola a recórrer el país... "Individualista", remugava divertida ma mare; "com el papà", contestava jo; "Aventurera", sentenciava ell, i jo responia que això era herència de ma mare... Però, com esperava, no em digueren que no.

Els amics deien que els meus pares eren molt moderns. Ma mare treballava algunes hores en un programa de repoblació forestal, i s'estava molt a casa al seu minihort, investigant el que tramava al laboratori. Era molt divertida, no perdia ocasió de fer broma. Tothom opinava que teníem els mateixos ulls verds i un somriure molt peculiar.

Mon pare es passava el dia llegint i escrivint. Havia estat professor i després havia treballat en assumptes de la Conselleria d'Educació. Aleshores, jo no sabia exactament a què es dedicava. Treballava sovint amb l'ordinador; ma mare deia que algun dia el cremaria. A voltes viatjava, no molt lluny, bastant a Alacant, on havia d'estar-se algunes nits. Què hi feia? Això formava part dels misteris que l'envoltaven i que jo preferia no descobrir per poder inventar-me les històries com volguera, amb l'excèl·lent "Sarimaginació".

La colla d'amics teníem el costum d'anar a comprar la vesprada del primer dia de curs. Adquiríem el material de classe, però sobretot ens servia d'excusa per alleugerir-nos del "trauma" del final de les vacances. Triàvem música, roba, complements de tota mena...

L'estació del metro connectava directament amb el complex *Tubular Shopping*, l'última meravella de les superfícies comercials. A Alícia, li canviava la cara només posar els peus al terra blavós que pareixia emetre llum. L'havíem d'assossegar entre tots per evitar que es perdera pels passadissos inacabables. Abans de començar les compres, però, ens va obligar a "visitar" els corredors tubulars que unien els blocs comercials, muntats en els cotxes cilíndrics que semblaven foradar la terra... Alícia cridava i cridava:

—Els avanços de la tecnologia sempre m'han produït un gran plaer —es justificava.

Vaig comprar música pop-àrab, l'últim grup que havia sentit, llibres en tots els formats, jocs en CD, unes arracades que ja havia vist un altre dia... A petició de Marc, "el rei de la imatge", entràrem en una sessió de cine hemisfèric. La pel·lícula era nova i tots ens vam divertir d'allò més.

En tornar a casa, estava cansadíssima. Quan vaig anar al llit, vaig recordar que ja tenia disset anys, i la son em va vèncer abans de tenir temps de pensar res més.